

Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt vores arbejde – Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

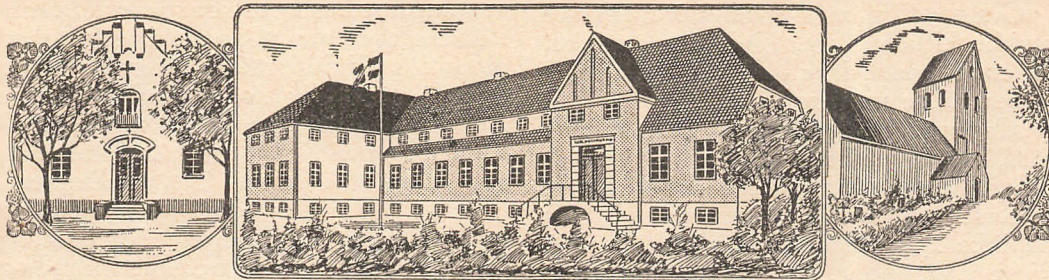
Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskerens Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

FRA NR. NISSUM HØJSKOLE

April 1951

„Bed og arbejd.“

43. årgang nr. 4

Ord, man kan leve på

Forfatteren Anton Berntsen fortæller til Kristeligt Dagblad bl. meget andet, at det farlige for vækkelsesbevægelserne er, om man behandler folk skematisk.

Vor skole er en Indre Missions skole, og dermed er det givet, at den skal være en vækkelsesskole. Vi beder om og arbejder for vækkelse, men vi vil gerne undgå alt forkert og usundt, og derfor tager vi Anton Berntsens venneord frem.

Forfatteren nævner to ord, som han har haft brug for. »Enhver, der er af sandhed, skal høre min røst«, og »De ydmyge giver Gud nåde.«

Disse ord har vi også brug for, enten vi så vil begynde på livet med Gud, eller vi vil fortsætte dette.

Sandhed må der til, vi må sige Gud alt, som det er.

Ydmyghed må der til for den, der skal bede om hjælp og forbarmelse.

Dette, i sandhed at gå i sig selv og blive den lille, men også den hjulplne, kan na

turligvis ikke ske uden følelse; men bliver følelsen (glæden) borte, da må vi huske, at det ikke er på den, vi grunder vor tro, vor frimodighed og vor glæde. Vi vil mindes, hvad vi ofte sang: »At tro, det er at bygge sit liv på Herens ord« . . .

Da er vi vise, for da bygger vi på klippen, på det ord, som aldrig skal rokkes. I vore rige stunder giver vi vore følelser luft i tak og lovsang, og lider vi, fordi glæden er blevet borte, da beder vi — indtil et ord taler fred til os.

Det gælder ikke om for dig, at du får nøjagtig — i alle måder — den samme oplevelse, som andre har haft; men det gælder om, at du i alle forhold kommer i hu, hvad: »Der står skrevet.«

Vil vi tage det alvorligt med vor salighedssag, og det vil vi da, da må vi — under bøn om vejledning og velsignelse — gerne høre og læse Herrens ord.

»Gud, lad os leve af dit ord, hver dag vi ser på denne jord.«

Gunner Engberg

Af lærer A. C. Nielsen, Vinderup

Gunner Engbergs gerning er nu et lille stykke kirkehistorie. Linierne er trukket til ende, hans virke kan ses bagfra og i nogen måde vurderes.

Han var landsbypræst to gange samme sted, nemlig på Strynø; han var ingen almindelig landsbypræst. Man fortalte sære historier om, at alle beboere på øen, hvis da ikke sygdom forhindrede dem, gik i kirke hver søndag. Konfirmanderne havde deres faste plads øverst i kirken, dernæst det følgende års konfirmander. Flaget var hejst i præstegårdshaven. Søndagen var en festdag. Alle skulde hjælpe mor, og det egentlige arbejde skulle være til side lørdag. Vi husker hans ejendommelige stemme fra radioen, når han bad: »Gud, gør vor søndag go'«.

Mens han var præst ved Holmens Kirke og derefter ved Kastelskirken, var han ofte radioprædikant, og jeg kender visse mennesker, som ellers ikke var kristeligt indstillet, der nok skulle få lukket op, når Engberg prædikede.

Han var KFUM=sekretær, ja, generalsekretær, og her gik han ind i kirkehistorien, han blev noget af et begreb, folk sagde, at dette og hint var ricardsk eller engbergsk. Ved 10 års festen for hans ansættelse tegnede hans store læremester, Olfert Ricard, et billede af den ideale KFUM=sekretær med tydelig adresse til Engberg og sagde bl. a. herom: »Han bør være udgået fra den grundtvigske bevægelse, men må have mødt Indre Mission. Han må være inde i Bjørnson, han må være lykkelig gift og nødig have under 5 børn. Han skal kunne give de unge tro på lykken. Han må være en flittig mand, må helst have været en lille smut i Amerika, må være hittepåsom, have et rent hjerte, altsaa ingen bihensigter, ingen bagtanker, ingen svig eller beregning. Han skal være sine medarbejders ven og helst noget af en fader for dem.«

Vi, der kendte Engberg, ved, at således

var han, den ideale sekretær; derfor var hans navn på talerlisten »rød plakat«.

Han var enestående til at holde foredrag. 3 aftener i træk talte han for stuvende fuldt hus i et stort studenterlokale i København om »Gammeldags fromhed og nutids religiøsitet«. Tilhørerne var bare mænd, og de fik nogle uforglemmelige stunder. Så sent som i 1928 skrev Ricard i anledning af KFUMs 50 års jubilæum: »og generalsekretæren Gunner Engberg, hvem jeg også har mødt som skoledreng med matrostøj og gule ankerknapper, og som nu giver Geneve og Amerika råd og i sandhed ikke sparer sig selv, er den mand, jeg helst af alle hører på.« Engberg havde sin egen form, mærkelig springende og mange citater. Tilhørerne kunne ikke sidde og regne ud, hvor han ville hen, det endte ofte et andet sted, end de tænkte; han overraskede. For mange blev hans tale oplevelsen, enten han så førte ordet i KFUMs festsal, på Nyborg Strand eller ved et eller andet stort pinseskolemøde. Det, han sagde, gav genlyd i pressen, der stod ofte diskussion derom som røg af et bål, han var en brand udi næsen på mange. Han kunne også nok give svar på tiltale, om det gjordes nødigt.

Han skrev bøger. »Hylden blomstrer« hed en af dem. Han har løftet den usle hyld op i poesiens sfære. Vi kan jo ikke se en blomstrende hyld eller mærke dens stærke duft uden at tænke på, hvad Engberg skrev heri. Hvad var det ikke for en herlighed den 7. november 1927 at sidde i Varde Præstegaard og skære »Dansk Hjemliv« op! »En bog for voksne unge og for unge hjem« står der på titelbladet. Det blev ikke til søvn, før bogen var læst færdig. Her var inspiration. Sådan skal et kristent hjem være, og sådan skal kristne unge færdes tilsammen. Her var frisk luft, solskin og renlighed. Vist skal der slides for dagligt brød, men der skal også være højtid nu og da og roser fra haven på bordet. Vist skal vi elske vor hjemstavn og kende den, men vi skal også se os ud en sommerdag. Foruden bibelen var Kipling, Bjørnson og Peder Plade kilder, han

ofte øste af. Han skrev en stor Bjørnson-bog: »Løft dit hoved« og søgte derigenem at føre ungdom ind i den store nordmands digtning. Han ville i det hele taget sætte den sunde litteratur ind mod den lumre. Han drog sit sværd og gik modigt ud i striden mod alt og alle, der ville gøre ungdommen fortræd og øde hjemmene, de gode hjem, hvis pris han sang ved næsten enhver lejlighed.

Han rejste til Finland, da dette land kom i krig. Utrættelig talte han finnernes sag, enkernes, børnenes. Han beundrede deres heroiske kamp og kunne ønske en lignende samling herhjemme i Danmark. Det værste er ikke krigen, sagde han, men fredens slendrian og raddenskab, det værste: et folk, der har mistet sin værdighed og sin ære. Han blev også interneret. Et »sagn« fortæller, at da tyskerne kom for at hente ham, tog han en rosenknop og satte dem i knaphullet, idet han sagde til dem: »Det er mig en ære«. I hvert fald kunne det ligne ham. Krigstiden sled voldsomt på ham. Jeg skrev da til ham om at komme til Vinderup og fik følgende ægte engbergske svar: »Jeg har under de ekstraordinære forhold og boende i Kastellet, samlet mig hårdt om det nærmest foreliggende, d. v. s. kirke, ungdomsarbejde og menighedsarbejde i København. Jeg rejser kun lidt og kun, hvis jeg kan være hjemme samme aften (så længe her er tyskere), holder heller ikke ferie og hænger i den grad i øjeblikkets krav, at jeg sjældent får tid til artikler (jeg har to i hovedet) og slet ikke til bøger. *Men vi ser en bedre dag!* Lykke og velsignelse!« På grund af overmenneskeligt slid og »ingen ferier« var Engberg i sine sidste år en syg mand.

Hans navn og KFUM kan ikke skilles. Der kom en tid, da ungdomsbevægelsens ledere brød forbindelsen bagud af, foresagede Ricard og Engberg, og der blev ofte rettet hårde angreb mod de mænd, der havde viet deres liv til tjeneste for dansk ungdom. Se, da kom ungdomsbevægelsen til at halte, fik saa svære sår, at den faktisk ikke har forvundet det endnu.

I dag er man ved at få linierne lagt bagud igen, derfor en vis hunger i mange foreninger og lejre efter at høre foredrag om Ricard og ungdomsbevægelsens vår. Jeg kender K. og M. indefra og vover følgende påstand: *Der kan i det store og hele ikke drives kristeligt ungdomsarbejde på anden måde end den, Ricard og Engberg viste os, og deres forkyndelse skal også ud i fremtiden stå som et mønster for den forkyndelse, der skal lyde til unge.*

Vi kan nu i nogen måde vurdere Engbergs indsats i dansk menighedsliv. En af hans nærmere medarbejdere skrev nys om ham: »Han var et uegennyttigt menneske og en stor personlighed.« Den slags folk sætter dybe spor.

49/50 - 50 - 50/51

Så har jeg rykket teltpælene op og har slået mig ned i Sønderjyllands hjerte.

Det var med et tungt hjerte, jeg sagde højskolen farvel. Jeg kom til at holde af arbejdet der, og takken derfor retter jeg dels til mine medarbejdere og dels til ovennævnte tre årgange: Det var inspirerende at arbejde med jer både i klassen, på ture og i fritiden hjemme på skolen. Mest tak for de mange samtaler — muntre som alvorlige — enten på jeres værelser eller på Elysium. Altsammen vil det stå for mig som dyrebare, uforglemmelige oplevelser — gaver fra Gud.

Men med gaver følger der opgaver. Vi blev noget betroet i disse måneder, noget, som Gud allerede nu kræver frugter af.

Og mit ønske for os alle skal være, at det, vi fik, må vokse inden i os og omkringe os.

Lad os bede derom. — Lad os arbejde derpå.

På opfordring fra mange sider, skal jeg ganske kort meddele jer lidt nøjere om stedet her. Det må så samtidig være en fattig besvarelse på mange breve og hilsener fra jer.

35 km ad vejen fra Haderslev mod Løskloster ligger en lille hyggelig lands-

by, Branderup. Her begyndte jeg mandag den 2. april min gerning i en fireklasset kommuneskole, hvor vi er tre lærerkræfter. Foreløbig bor jeg i en lille hybel, hvor jeg på bedste måde skal henleve den sidste sørgelige rest af min ungkarletilværelse.

Omkring midten af maj begynder min vordende hustru som lærerinde her ved samme skole, hvor der iøvrigt til den tid står en dejlig $3\frac{1}{2}$ værelselejlighed færdig til os. Det halve værelse er til gæster!

Lad nu være at glemme os, selvom vi flytter så langt syd på. Hjertelig velkommen skal I være hos os.

Og så ved vi, at såvel herved som til hver enkelt af jer, når det forbønnens fællesskab, vi husker fra morgenandagterne på højskolen.

Gid det altid måtte styrke os og gøre os alle til eet.

Med venlig hilsen.

Jeres lærer E. Sørensen, Branderup J.

Tak og Farvel!

Så har vi i vor vennekreds af gamle elever en flok mere, nemlig vinterholdet 50/51.

For mange år siden gav forstander Ludv. Olsen et hold navnet: »De brogede«, og han mente dermed, at holdet havde været meget forskelligt. Jeg har ofte tænkt, at det var det mest træffende navn, der nogensinde her fra skolen var hæftet på et hold. Jeg var derfor også klar over, at jeg ikke ville give navne, fordi alle hold var mere eller mindre brogede, og dette halvkedelige navn kunne man da ikke hæfte på holdene.

For en gangsskyld kunne jeg have megen lyst til at give et hold et navn. Jeg kunne nemlig bruge et udtryk, der aldeles overvejende ville karakterisere holdet. Jo, for den flok unge, vi havde i vinter, var eksemplariske, meget velopdragne og imødekommende. *De gjorde, som der blev sagt.*

På elevgangen har der kun været lidt fortjeneste for håndværkerne i april. Vi

har slet ikke haft brug for en tømrer. — Nå, på »Nørreris« likviderede man en stol, og nogle steder blev der slået rigelig med søm i væggene; men dette må skyldes lidt manglende formaning.

Der kunne også ankes over, at adskillige brugte lidt rigeligt med brillantine i håret. Nogle vil vel synes, at nu bliver forstanderen da urimelig; men man bedes huske, at sengene bruges som sofaer, og når så hovederne støtter mod tapetet, gnides en del af brillantinen af her og efterlader en mørk plet.

Nu prøver vi at fernisere tapeterne på de truede områder.

Så er der ikke mere kritik, og følgelig har eleverne været eksemplariske.

Især er jeg flokken taknemmelig for dens gode opførsel under min fraværelse. Da jeg kom hjem, begyndte min kone straks at fortælle: »Eleverne har vel nok været nogle søde drenge, de har været meget ivrige for, at alt skulle gå godt«. Og lærer Sørensen stemte i med: »De har været mageløs flinke.« (Må jeg lige bede Østerby og Jessen undskylde, at min kone brugte drengenavnet om hele flokken!)

Det er bevist i vinter, at man kan opføre sig godt og alligevel have det meget fornøjeligt. Hvor blev der tumlet i gymnastiksalen, husk blot på sørøverlegen! Og tænk på vor avis, det upolitiske venstreblad, det var en elevavis blandt de morsomste, vi har haft.

»Der er mer, end man tror mellem . . . ?«

Tak til jer allesammen fra os alle på skolen.

Det var også en vinter med alvor. Vor kære kammerat Jørgen Skytte var dødssyg i flere dage, og da jeg måtte på sygehus, udtalte jeg tre ønsker, som lærer Sørensen mindede om ved afslutningen.

At I alle måtte være gode ved hinanden, at Jørgen måtte blive rask, og at Gud måtte gøre sin gerning i eders hjerter.

Ja, I var indbyrdes flinke, og Jørgen nåede ligesom jeg at komme med til Afskedsfesten.

Og så gav Gud os en vækkelse. Glade

breve kom til mig på sygehuset, og glade breve kom til bedende forældre.

Et hjem har skrevet til os: »Det har været en god vinter for vor søn, ja, og vist for mange — måske dem alle. . . . Vi sender her et brev fra vor søn, for at det kan være med til at give eder glæde i eders gerning. . . . Vi synes, de gode højskoler er en af vort lands største rigdomme; de er igangsættende. . . .«

Så vil vi takke Gud og bede ham fuldføre det, han har begyndt. Vi vil takke de gode hjem, som sendte os deres flinke børn, og som bad for os alle. Tak også til de elever, der så godt de kunne gjorde et uundværligt arbejde blandt kammeraterne.

Afslutning og forældrefest

Tænk, der kom ca. 80 forældre trods snevanskelighederne, og desuden flere af skolens nærmeste venner, så vi var over 150, og vi fyldte gymnastiksalen om aftenen. Kl. 12 var der frokost. Derefter lejlighed til at se skolen og elevernes arbejde. Kl. 15 talte vor formand, pastor Roesgaard, i missionshuset til elever og gæster. Sangkoret sang, og lærer Linderoth dirigerede. Bagefter talte lærer Lindskov-Rasmussen.

Ved den tid kom jeg hjem. De mange var i missionshuset; men en flittig flok arbejdede med at stille pænt an til midt dagen. Alt så godt ud. Jo, jeg var ikke uundværlig; — men glad var jeg for at se flokken og forældrene, staben og familien. Det var godt at være hjemme igen. Iøvrigt forløb Aftenen, som den slags aftener plejer.

En venlig Mor sagde: »Tak, og vi har 5 børn mere, de skal nok komme allesammen.

Lærer E. Sørensen

måtte vi også sige farvel til. Nu havde han været forlovet med Maren i mange år, og nu skulde det have en ende. — De holdt bryllup påskelørdag. Ja, lærer Sørensen og hans vordende frue, lærerinde frk. Maren Fuglsang, fik begge embede i Branderup

skole i Sønderjylland. Vi ønsker hjertelig til lykke med brylluppet og med den nye gerning. Men vi er meget kede af, at vi ikke havde en lejlighed til Sørensen og frue, så havde vi ganske sikkert beholdt ham.

Ved afskedsfesten havde jeg lovet ikke at takke for meget, mit løfte holdt jeg, om end det var vanskeligt, og jeg sagde så, at vi forhåbentlig fik en ung lærer igen, der lignede Sørensen.

Sørensen var ikke alene en god lærer; men han var i de halvanden år, vi fik lov at have ham her, bleven vor ven.

Kunne vi lige få bygget et hus. Så tror jeg, vi fik Sørensen igen. Det ville glæde mange, ikke alene de 161 gamle elever, der har haft ham til lærer; men da vist også ham selv.

Et står fast. Der er venskab mellem Nisum og Branderup, og vore sommerelever har allerede modtaget en fin invitation fra Branderup, når vi i juli skal på vor tur til Sønderjylland.

Sommerskolen

Vi har 45 indmeldte og desuden en masse forespørgsler, hvoraf jeg dog kun har særlig tiltro til 2-3 stykker. Hjælp os, så vi når 50. Der er nok nogle, der kan undvære en datter i 3 måneder, til husholdningsklassen. Det er især der, det kniber.

Iøvrigt vil vi gerne have nogle flere elever til alle 3 klasser. Til efterskole kan der søges understøttelse til først i maj, og til højskolen (og husholdningsklassen) kan der sikkert også søges endnu, og ellers har vi elevforeningen.

Det er ikke de andre, men dig, der skal se at skaffe os en elev mere til sommer.

Hjemme fra skolen

Godt at være her igen. Alt herhjemme er passet godt, mens jeg var borte. Visse dele af posten lå dog og ventede på mig,

og med regnskab og med andet kontorarbejde, er jeg jo blevet bagefter. Det er ikke let at tage det med ro, hvad jeg helst skulle, når så meget venter. I tiden er det især indberetningen til ministeriet, vi slider med. I kan tro, der er skemaer at udfylde.

De flinke håndværkere er mødt, og hovedrengøringen er i fuld gang. Alt skal være i orden til sommerfuglene af årgang 51.

Vi glæder os til højskolelæremødet i Børkop sidst i april. Iøvrigt har jeg søgt at holde mig hjemme for at komme i orden og blive mine forbindelser kvit.

Det er iøvrigt interessant at fortælle, hvorfor det gik så galt med mig. Jeg har i mange år haft lidt Eksem på benene, så lidt, at jeg sjældent tænkte på det. Det drillede lidt først på vinteren, og jeg fik så en salve til at smøre med, en salve, som min hud ikke kunne tåle. Derfor blev det værre og værre; men årsagen blev ikke opklaret, før end jeg var slemt tilredt og lå på Marselisborg hospital.

Til at undervise ved sommerskolen bliver vi lærerinderne frk. K. Jeppesen og H. Olsen, lærer Lindskov Rasmussen m. frue, lærer Linderoth og forstanderen. Desuden får vi den sædvanlige hjælp af frk. J. Jensen, pastor Nielsen og dr. Christensen.

En ny ung lærer er så godt som antaget; men ham får vi først rigtig gavn af til november.

I køkkenet og stuerne beholder min kone vore fire piger; men jeg har fået nye karle, to af dem fra 50/51.

Vi håber og tror, at alt må gå fredeligt og venskabeligt — ude og inde, som det heldigvis plejer.

Johannes Jensen, lille Rydemølle

Lige efter påske døde Johannes Jensen. Nogle af os kender ham fra hans højskole-tid, vinteren 1928—29, som en glad skvend, altid oplagt til en spas. Siden hen fornægtede han ikke denne side af sit væsen. Sådan tog han også til orde i vandremappen og gav stundom os andre nogle gode hip.

Vi kom til at bo ikke så langt fra ham og mindes hans store gæstfrihed; det bedste, huset formåede, kom på bordet, og i samtale med Johannes Jensen mødte man ofte alvoren, den slog også igennem i hans sidste brev i »sølvsnoren«. Vi vil savne den muntre, venlige mand, men størst bliver savnet for hans flittige og gode hustru og den lille Ole samt hans gamle forældre. Guds trøst være hos dem!

A. C. Nielsen
lærer, Vinderup

Elevforeningens regnskab

for 1950

Drifts-konto

Indtægter	
Kontingent	5.627,90
Gaver*)	1.245,04
Renter	397,14
Balance ..	<u>7.270,08</u>

Udgifter	
Bladet	3.864,23
Understøttelse	2.339,90
Landselevforeningen	300,00
Porto m.m.	42,48
Overskud	723,47
Balance ..	<u>7.270,08</u>

* Gaver specificeret:

Gaver fra medlemmer (alle indbetalinger over 10,00)	355,00
Fra 4 vandremapper: »Sølvsnoren« 2,10, »Budstikken« 3,50, »Mindekransen« 37 5,06, »Brevduen« 6,00)	16,66
Overskud fra elevfestens bortlodning ..	478,38
Salg af billeder og bøger	45,00
Gave fra Bækmarksbro sparekasse	200,00
— = Lemvig bank	100,00
— = Lemvig sparekasse	50,00
Gaver ialt ..	<u>1.245,04</u>

Formue-konto

Ved årets begyndelse

Lånt højskolen	2.605,00
I bank	6.462,17
Beholdning: giro	373,08
kasse	775,32
Ejendele ialt	10.215,57
Skyld for bladet	1.006,12
Formue ..	9.209,45
Overskud	723,47
Balance ..	<u>9.932,92</u>

Ved årets slutning

Lånt højskolen.....	2.605,00
I bank	6.722,04
Beholdning: giro	1.940,37
kasse	126,41
Ejendele ialt.....	11.393,82
Skyld for bladet	1.460,90
Formue... ..	9.932,92
Balance... ..	9.932,92

Regnskab for understøttelsesfonden
for året 1950

Formue 1. jan. 1950.....	2.273,35
Renter tillagt	84,75
Formue... ..	2.358,10
Balance... ..	2.358,10

Tanker ved regnskabets afslutning

»Mange bække små gør en stor å.« Dette gamle ordsprog melder sig af sig selv, når man sidder og tæller de ca. 1500 bidrag sammen og får det til den store og glædelige sum 6872,94 kr. Hvis I har regnskabet fra sidste år, vil I kunne se en glædelig fremgang på 739,42 kr. (kontingenter + gaver). Vi siger hjertelig tak! Men I vil sikkert også bemærke, at understøttelserne er vokset med 584,74 kr. Der har altså virkelig været brug for pengene, og det er der fremdeles.

Man gør sig så mange tanker ved sådan et regnskab. En del medlemmer skriver en lille hilsen bag på den gule kupon, og det gør så godt med sådan en opmuntring. Man fornemmer, at disse indbetalinger ikke er sendt af sur pligt; men der ligger tak og kærlighed bagved; ja, man kommer uvilkårlig til at tænke på de mange venner, der beder for vores arbejde her på skolen. Vi siger jer mange tak for både forbøn og hjælp!

Når dette glædelige er skrevet, må der lige et lille »suk« med til sidst. — Der er endnu nogle røde mærker i min protokol. Hvert mærke gælder et medlem, der ikke har betalt kontingent. — Hvad om jeg helt kan spare den røde blyant i fremtiden! Hvad om vi slet ikke behøver at udsende den lille hilsen i oktober! Meget tid og mange penge er sparet, om I nu med det samme udfylder indbetalingskortet og lægger pengene frem, så posten kan tage dem med i morgen. Vi stoler stadig på, at I vil bevare forbindelsen med jeres gamle skole og hjælpe den til en større og bedre indsats. Kontingentet er mindst 3 kr., men helst 4-5 eller derover.

Hjertelig tak og hilsen
H. Lindskov Rasmussen.

Barabbas

Det er mit håb fra tid til anden at gøre jer delagtige i nogle store oplevelser.

Jeg har lige afsluttet læsningen af Pär Lagerkvists roman Barabbas, og jeg må skrive nogle linier for at opfordre jer til at læse denne græbende bog. — Pär Lagerkvist er et af de meget store navne i svensk litteratur af i dag. Hans betydning kan antydes ved at fortælle, at Lagerkvist var meget på tale før uddelingen af sidste års Nobelpris i litteratur.

De senere års boghøst kender mange eksempler på bøger med bibelske emner, og her digter Lagerkvist om Barabbas, den frygtelige røver, der blev frikendt, da Jesus blev dømt til korsfæstelse.

Barabbas er fri; men han er blevet bundet på en ny måde. Han forstår ikke sig selv; men han kan ikke lade være at følge med ud til Golgatha, hvor han på afstand følger det grufulde drama.

Barabbas bliver i Jerusalem et stykke tid; men trods hans elskerindes omsorg er og bliver han »sær«. Han er ikke længere den gamle Barabbas. Han møder nogle af apostlene; men de går fra ham i væmmelse og afsky. Han har dog hørt noget om, at Jesus vil stå op af graven, og natten til den første dag i ugen gemmer Barabbas sig i nærheden af Jesu grav. Han ser intet i nattens løb; men da det bliver lyst, overraskes han over, at stenen er væltet, og graven er tom.

Barabbas drages stadig mod kredsen af Jesu venner; han får lejlighed til at besøge Lazarus, og dog bliver det ikke til tro. Han væmmes ved dem, og de paa deres side ængstes for ham, ja, afskyr ham.

Nogle gange træffer han »kvinden med hare-skåret«. Hun er en stakkel, som han engang har voldtaget. Nu er hun udstødt af sin familie på grund af følgerne; men barnet var dødfødt. — Denne kvinde har mødt Jesus og har oplevet Jesu tilgivende kærlighed. Hun var også hos den tomme grav, hvor hun fortalte Barabbas, at det vigtigste i Jesu lære var: Elsker hverandre.

Denne kvinde vidner om sin frelser, men bliver dømt af rådet og stenet. Men da steningen er begyndt, dræber Barabbas den lovkyndige, der kastede den første sten, og om natten henter han kvindens lig og bærer det ud i ørkenen, hvor han begraver det hos det lille dødfødte barn.

Nu prøver Barabbas igen at slutte sig til røverne; men han duer ikke længere. Han er dem i vejen, og en skønne dag går han sin vej. Mange år efter finder vi ham som slave i blyminerne på Cypern. Han er lænket til en kristen slave, der på bagsiden af sit slavemærke har indridset navnet Christos Jesus. Barabbas fortæller om sine oplevelser. De beder sammen og med stort besvær indridser de de samme bogstaver — som de slet ikke kan læse — på Barabbas' slavemærke. Sahak er lykkelig; men kort efter holder Barabbas op med at bede. De bliver nu forrådt af en

opsynsmand og kaldt til forhør hos den romerske embedsmand. Sahak, den kristne slave, står fast: »Jeg tilhører Herren, min Gud!« Men Barabbas svarer: »Jeg har ingen Gud«. — Og som grund for navnet på slavemærket svarer han: »Fordi jeg gerne vil tro«. Rømeren tager sin dolk og overkrydser Jesu navn. Barabbas bliver fri; men Sahak føres ud til døden på korset.

Embedsmanden tager nu Barabbas med sig til Rom. Han får bedre kår; men det overstregede »Christos Jesus« brænder som ild mod hans bryst. Han føler sig meget ensom, og en nat drømmer han, at han er lænket til en mand, der ligger og beder. »Hvad beder du for?« »Jeg beder for dig,« lyder svaret. Og Barabbas ligger ganske stille og mærker, at hans øjne bliver fulde af tårer.

En aften hører han nogle slaver tale om de kristnes sammenkomster i katakomberne, og han drages derud. Han forstår ikke sig selv. Han kan ikke lide de kristne, men han kan ikke få Jesus ud af sine tanker, og han drages uimodståeligt derud. Men han finder ingen. Det trækker op til en stor forfølgelse, og de kristne er blevet advaret. Han går helt alene i de mørke gravgange og forfærdes. Han er i de dødes rige. Han føler sig så ene og forladt.

Da han kommer tilbage til Rom, er kejser Neros håndlangere ved at sætte ild på Rom, og samtidig spredes rygten: Det er de kristne, der har gjort det.

Barabbas tager fejl af det hele. Nu vil han ikke svigte. De kristne skal sætte verden i brand, og han vil hjælpe til. Barabbas griber en brand og sætter ild på. Så bliver han grebet og dømt til korsfæstelse.

»Da han følte døden komme, den død, som han altid havde været så bange for, sagde han ud i mørket, som om han talte til det: — Til dig overgiver jeg min sjæl.

Og derefter opgav han ånden.«

Prøv at få fat i bogen og læs den. Så kommer vi tilbage til den i en senere artikel. *H.L.R.*

HØJSKOLEPOST

Kolding Indre Missions højskolekreds

indbyder alle unge mænd og kvinder til week-end 28-29. april 1951 på søndagsskolelejren »Lyngsbo«, Erritsø, pr. Fredericia.

Lørdag 20,15 foredrag: »Ungdommens problemer i dag«, forstander Magelund, Haslev udvidede højskole.

Søndag 9,45 foredrag: »Står vi over for en ny tid?« Forstander Magelund.

15,00 foredrag: »Vore vanskeligheder og Guds almagt«, forstander Thorløv, Haslev Højskole.

17,00 Aftensmad og derefter afrejse.

Medbring: Sovepose, toiletartikler, og De unges sangbog. Prisen bliver ca. kr. 6. Indmeldelse snarest og senest d. 20. april til Kredssekretær Tage Sanden, Andst, med oplysning om ank. og afg.

Kolding højskolekreds

Lørdag d. 19. maj taler forstander Møller, Tommerup, paa KFUM.

Emne: Hvad er sandhed?

Nissumkredsen i København

indbydes til samvær på Diakonissestiftelsen Onsdag den 9. maj kl. 20.

Forstander Kaag har lovet at komme — vi glæder os meget. Indgang Kir. afd.

Velkommen alle Nissumitter og Nissumvenner.

På Kredsens Vegne
Søster Marie Rasmussen

Den 3. maj vies i Bedsted kirke: Frk. Nea Krabbe, (50) og hr. gdr. Ricard Pedersen, Svankær, Bedsted. Brudeparrets adr.: Brogård, Bedsted.

Den 11. maj vies i Snedsted kirke: Frk. Esther Jensen (38) og hr. specialarbejder Kristian Kirk, Kgs. Lyngby. Brudeparrets adr.: »Kirkely«, Snedsted. Til lykke!

Om lærer Sørensens bryllup er oplyst inde i bladet.

Vore møder

25. april i Blåvand. A. K.

5. maj i Sædding. A. K.

20. maj i Vorbasse. A. K.

Adresseforandringer

Sommerskolen

1950 Frk. Tove Hansen, præstegården, Nr. Nissum sem. — samme, Svendsgaard, Fabjerg. Frk. Nelly Sørensen, Lillebjerggade 21, vejle — samme, Nordvestvej 7, Vejle.

1949 Frk. Edel Kristensen, Selde, Roslev — samme, Rønbjerg.

1947 Frk. Frederikke Andersen, Over-Viskum, Vejrumbro — samme, Elmealle 9, Silkeborg.

Vinterskolen

47/48 Hr. soldaterhjemleder Henry P. Jensen, KFUMs orlogshjem, Arresødal, Frederiksværk — samme, KFUMs soldaterhjem, Almegården, Rønne, Bornholm.

Hr. Kr. Bach Kristensen, Haslev landbrugsskole, Haslev — samme, c/o gdr. Kr. Nørgård, Raunstrup st., Jyll.

46/47 Hr. Jens Damgaard Nielsen, Haslev landbrugsskole, Haslev — samme, c/o gdr. Chr. Prinds, Tiset pr. Gram.

40/41 Hr. kontrolassistent Sv. Aa. Nielsen, Feldborg pr. Skive — samme, c/o Johs. Byskov, Krusager, Idom, Holstebro.

1 øvrigt Hr. lærer E. Hyldgaard, Hallund skole, Brønderslev — samme, Debel skole, Fuur.